

Rešitev besedne naloge v deseti številki.

Anton Medved.

Prav so je rešili: Gusti Šabec, učenec IV. b razreda v Idriji; Zvonimir Sivka, gimnazijec v Celju; Rozika Gselman, učenka pri Sv. Martinu; Mara in Vida Stukelj, učenki v Frankolovem; Tatjana, Vlasta in Vidka Horvat v Ptujju; Lidija, Palmira in Otokar Straussgitl, učenki in učenec v Bovcu; Stanko Rošker, učenec v Loki pri Žusmu.

Zastavico v podobah v 9. številki je tudi rešil Stanko Rošker, učenec II. razreda v Loki pri Žusmu.

Kristus in Sv. Peter kot mlatiča.

Nekega večera prideta Kristus in Sv. Peter do vdove Podbregarice ter jo zaprosita dela. Gospodinja je bila kajpakda zadovoljna s ponudbo. Saj je imela mlatve toliko, da je dva ne zmlatita niti v štirih tednih.

Po večerji jo kreneta prišleca spat na skedenj. Kristus leže na zunanjo, Peter pa na znotranjo stran pri vratih.

Zjutraj — bilo je že precej pozno — pride gospodinja gledat za tujcema ter vidi, da še oba prav dobro smrčita. Hitro skoči v kot po cepec, kresne z njim po Petrovem hrbtu ter se jame ustiti: „Lenobe! Mlatičev, ki bi ležali zjutraj tako dolgo, pa res še nisem imela. Vstanita že vendar!“

Pri delu je minul mlatičema prvi dan prav kmalu. Zvečer, preden se spravita k počitku, reče Kristus Petru: „Včeraj si ležal ti pri vratih, danes hočeva pa menjati z ležišči.“

Ko ju drugi dan gospodinja zopet pride klicat, si misli natihem: „Včeraj sem prvega poščegetala malo s cepcem, danes bom pa drugega. Poizkusita naj oba trdi les cepca.“ In kmalu zatem je zdrčal cepec zopet po Petrovem hrbtu.

V dveh urah je bila vsa mlatev gotova. Ko vdova Podbregarica to vidi, se ne začudi malo. Kristus pa ji de: „To zmore le moja vsegamogočnosti!“

Fran Košir.

Karkoli storiš, stóri previdno in misli na konec!
— Res je začetek trud; tega ne strašite se! Zakon
:: prirode je ta, da iz malega raste veliko! ::

